

пьяването на Екзархията, опасни за цял бжлгарски народ, защото ако се залови тайното комитетско дяло, думали те, много невинни хорица ще пострадат, а гжрците ще вжзтжржествуват". Други пжк намирали, че без жертви и опити за освобождение чрез революции, политическа свобода не се достига. Имало и такива бжлгари, които не вярвали в революцията, но намирали, че комитетското дяло за вжоржжение и вжзстание е полезно, защото то ще бжде плашило за турското правителство и ще го прави по-отстжпчиво кжм бжлгарите в борбата им с патриаршията. От цариградските бжлгари по-революционно настроен е бил учителя, писателя и публициста П. Р. Славейков, но той всецяло бил зает с вестника си Македооия и не могал да отделя много време за политически сжбрания и кроежи.

След завржщането си от Цариград Левски продължил, *придружен от Общия*, да обикаля градове и села, да сглобява отново разслабените по една или друга причина комитети, да сжбира пари срещу квитанции, подпечатани с печата на „Временното правителство“ и да упжтва борците, как да се снабдяват с оржжие.

Обиколката на Левски траяла три месеца. Обходени били всички градове в Южна Бжлгария от Айтос до Свиленград, Пловдив, комитетското село *Царцово* (сжс скривалище у Иван Арабаджията), Карловско, Т. Пазарджишко, София. Тука Левски се крил повече в Драгалевския манастир, дето бил